

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิทางกฎหมายก่อกันแก่งผู้อื่นโดยมิชอบ¹

นายธนาคาร ทองท่วม²

การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการใช้สิทธิทางกฎหมายเพื่อก่อกันแก่งผู้อื่น โดยมิชอบ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา ความหมาย แนวคิด ทฤษฎี และหลักการดำเนินคดี ตลอดจนการใช้สิทธิทางกฎหมายในลักษณะดังกล่าวทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ผลการศึกษาทำให้ผู้ศึกษามีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้สิทธิทางกฎหมายโดยสุจริต และตระหนักถึงความสำคัญของการไม่ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการก่อกันแก่งผู้อื่น อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่ออาชีพ ชื่อเสียง และทรัพย์สินของบุคคล ทั้งนี้ หากมีการฟ้องร้องคดีต่อศาลโดยไม่สุจริต ย่อมส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องได้รับความเสียหายต่อการดำรงชีวิตและอนาคตภายหลังจากการถูกดำเนินคดี โดยเฉพาะในกรณีที่ถูกก่อกันแก่งเป็นประชาชนทั่วไป การใช้กระบวนการยุติธรรมในทางที่ไม่สุจริตอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง และความเสียหายดังกล่าวอาจไม่สามารถได้รับการเยียวยาได้อย่างเหมาะสมและเป็นธรรมตามสภาพแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้น

ในประเทศไทยมีกฎหมายพื้นฐานที่ใช้เป็นหลัก ซึ่งเรียกโดยทั่วไปว่า “กฎหมายสี่มุมเมือง” ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ตลอดจนกฎหมายในรูปของพระราชบัญญัติต่าง ๆ ทั้งนี้ กฎหมายดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้บังคับแก่ประชาชนในราชอาณาจักรไทย เพื่อให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข ภายใต้หลักนิติธรรม

ประชาชนชาวไทยทุกคนจึงอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายและมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่กระทำการใดอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย เพื่อธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง อย่างไรก็ตาม หากมีการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ผู้เสียหายย่อมมีสิทธิที่จะฟ้องร้องหรือใช้สิทธิทางศาลเพื่อคุ้มครองสิทธิของตนได้ ทั้งนี้ การใช้สิทธิดังกล่าวต้องอยู่ภายในขอบเขตและเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด มิให้เป็นการใช้สิทธิโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือใช้กระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือใน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิทางกฎหมายก่อกันแก่งผู้อื่น โดยมิชอบ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์สุขสมัย สุทธิบดี และคณะกรรมการสอบ คือ ศาสตราจารย์พิเศษ ปัญญา สุทธิบดี เป็นประธานกรรมการ และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล เป็นกรรมการ

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ วิทยาเขตบางนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การกลั่นแกล้งผู้อื่น อันอาจก่อให้เกิดความเสียหาย เสื่อมเสียชื่อเสียง หรือทำให้ผู้อื่นถูกดูหมิ่นเกลียดชังโดยไม่เป็นธรรม

ปัญหาประการที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการฟ้องคดีโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบรรทัดฐานที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการฟ้องคดีอาญาโดยไม่สุจริต หรือโดยมีเจตนาบิดเบือนข้อเท็จจริง อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้มิชอบเขตการบังคับใช้เฉพาะกรณีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องคดีเท่านั้น โดยมีได้ครอบคลุมถึงกรณีที่พนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องคดี แม้มาตรา 28 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จะบัญญัติให้อำนาจแก่ทั้งราษฎรและพนักงานอัยการในการฟ้องคดีอาญาอย่างเป็นรูปธรรม แต่กลับมิได้มีการบัญญัติให้นำหลักเกณฑ์ตามมาตรา 161/1 มาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีของพนักงานอัยการด้วยแต่ประการใด

สภาวะการณ์ดังกล่าวส่งผลให้เกิด 'ช่องว่างทางกฎหมาย' ในการตรวจสอบการฟ้องคดีโดยไม่สุจริตในส่วนที่พนักงานอัยการเป็นผู้ใช้อำนาจฟ้อง แม้ในปัจจุบันจะมีบทบัญญัติลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐที่กระทำการทุจริตประพฤติมิชอบ อาทิ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 หรือกรณีเจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับสินบนตามมาตรา 143 หรือมาตรา 201 ก็ตาม แต่บทบัญญัติเหล่านั้นยังไม่ครอบคลุมถึงการใช้อุปินิจในการฟ้องคดีที่ขาดความสุจริตได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอ จึงอาจเป็นเหตุให้การฟ้องคดีโดยไม่สุจริตยังคงปรากฏอยู่ภายใต้ช่องว่างของตัวบทกฎหมายที่ยังไม่ครอบคลุมถึงกรณีดังกล่าว

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาผู้ถูกฟ้องคดีอาญาอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายโดยไม่สุจริต

ในกรณีที่โจทก์ริเริ่มฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาโดยปราศจากความสุจริต และนำคดีเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาลโดยมุ่งหมายให้เกิดความเสียหายแก่จำเลย ย่อมส่งผลให้จำเลยต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายและผลกระทบในด้านต่างๆ โดยไม่จำเป็น อาทิ ค่าวิชาชีพทนายความ ค่าพาหนะเดินทาง ค่าขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการดำเนินคดี ทั้งนี้มูลคดีดังกล่าวมิได้เกิดจากการกระทำ ความผิดของจำเลยอย่างแท้จริง

ภายใต้สภาวะการณ์ดังกล่าว จำเลยผู้ถูกฟ้องคดีโดยไม่สุจริตย่อมมีสถานะเสมือนเป็นผู้ได้รับความเสียหายจากการใช้สิทธิทางกฎหมายโดยมิชอบ (Abuse of Process) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังมิได้มีบทบัญญัติ

แห่งกฎหมายใดที่กำหนดมาตรการคุ้มครองหรือให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกฟ้องคดีในลักษณะดังกล่าวไว้โดยชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 แม้จะเป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต แต่ยังคงมีข้อจำกัดเนื่องจากมิได้กำหนดกลไกในการเยียวยาหรือชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีไว้เป็นการเฉพาะ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 พบว่า กฎหมายฉบับดังกล่าวมุ่งเน้นการเยียวยาผู้เสียหายจากการกระทำความผิดอาญา หรือเพื่อสงเคราะห์จำเลยในกรณีที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการฟ้องร้องเป็นหลัก แต่มิได้ครอบคลุมถึงกรณีที่จำเลยได้รับความเสียหายจากการถูกฟ้องคดีโดยไม่สุจริตโดยโจทก์ ไม่ว่าจะเป็นพนักงานอัยการหรือราษฎรก็ตาม ส่งผลให้ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง จำเลยย่อมไม่ได้รับการชดเชยเยียวยาความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้คดี ทั้งที่ความเสียหายนั้นมีบ่อเกิดมาจากการใช้สิทธิโดยมิชอบของโจทก์ ภาระทางเศรษฐกิจและผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตที่จำเลยต้องแบกรับ จึงสะท้อนให้เห็นถึง 'ช่องว่างทางกฎหมาย' (Legal Gap) ในการคุ้มครองสิทธิและเยียวยาผู้ถูกฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ควรได้รับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขสืบไป

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามใช้สิทธิของโจทก์ภายหลังจากศาลมีคำพิพากษายกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1

ในกรณีที่ศาลมีคำวินิจฉัยว่าการริเริ่มฟ้องคดีของโจทก์เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 วรรคหนึ่ง จะบัญญัติห้ามมิให้โจทก์ยื่นฟ้องคดีในเรื่องเดียวกันนั้นอีกต่อไปก็ตาม แต่โดยสภาพของบทบัญญัติดังกล่าวยังมีข้อจำกัด เนื่องจากมิได้มีข้อกำหนดห้ามโจทก์ในการใช้สิทธิทางกฎหมายในรูปแบบอื่นภายหลังจากการยกฟ้องแต่ประการใด

กล่าวคือ โจทก์ยังคงสามารถนำข้อเท็จจริงในมูลคดีเดียวกันไปร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตามมาตรา 2 (7) หรือยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการตามมาตรา 30 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ สถานการณ์นี้ส่งผลให้จำเลยยังคงต้องเผชิญกับการถูกดำเนินคดีอาญาจากมูลเหตุข้อเท็จจริงเดิมซ้ำอีกครั้ง แม้ศาลจะได้มีคำวินิจฉัยเป็นที่สุดแล้วว่าการฟ้องคดีในคราวแรกนั้นเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตก็ตาม

สถานการณ์ข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า มาตรา 161/1 ยังไม่อาจบรรลุเจตนารมณ์แห่งกฎหมายได้อย่างสัมฤทธิ์ผล แม้กฎหมายจะมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องปรามการฟ้องคดีในลักษณะก่อกวนและมุ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของจำเลยตามที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองไว้ แต่การเปิดช่องว่างให้โจทก์สามารถกลับเข้ามามีส่วน

ร่วมในกระบวนการพิจารณาคดีในรูปแบบอื่น ย่อมเป็นการบั่นทอนประสิทธิภาพของมาตรการทางกฎหมาย และอาจนำไปสู่การอาศัยกระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือในการละเมิดสิทธิของจำเลยซ้ำซ้อน

ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและยับยั้งการฟ้องคดีโดยไม่สุจริตควรได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพครอบคลุมยิ่งขึ้น โดยควรมีบทบัญญัติจำกัดสิทธิของโจทก์ผู้ซึ่งศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง เนื่องจากการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต มิให้นำข้อเท็จจริงเดียวกันเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอีก ไม่ว่าจะเป็นการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน หรือการขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของจำเลยเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับหลักนิติธรรมอย่างแท้จริง

จากการศึกษาปัญหากฎหมายมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิทางกฎหมายกลั่นแกล้งผู้อื่น โดยมีขอผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหามาในแต่ละประเด็นที่เกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการฟ้องคดีโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1

ผู้ศึกษาเห็นว่า เหตุผลของการบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวอาจเกิดจากความเชื่อของผู้ร่างกฎหมายที่ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่า คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์เป็นคดีที่ผ่านการกลั่นกรองอย่างรอบคอบแล้ว จึงมีความถูกต้องและน่าเชื่อถือมากกว่าคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีคดีจำนวนมากที่ราษฎรร้องทุกข์โดยไม่สุจริต เช่น การแจ้งความเท็จ หรือการนำข้อพิพาททางแพ่งมาแจ้งความเป็นคดีอาญา และคดีเหล่านี้จำนวนไม่น้อยถูกส่งต่อไปให้พนักงานอัยการสั่งฟ้องและยื่นฟ้องต่อศาลในข้อเท็จจริงเดียวกัน ทั้งนี้ ศาลก็แทบไม่เคยใช้ดุลพินิจไต่สวนมูลฟ้องในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์แต่อย่างใด

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 ควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมให้มีความครอบคลุมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น เนื่องจากปัจจุบันมีแนวโน้มการใช้ช่องโหว่ทางกฎหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์หรือกลั่นแกล้งผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น ขณะที่ประชาชนจำนวนมากยังขาดความรู้ความเข้าใจในกฎหมาย ทำให้ตกเป็นเหยื่อของการใช้สิทธิทางกฎหมายโดยมิชอบในการฟ้องคดีอาญา

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาผู้ถูกฟ้องคดีอาญาอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายโดยไม่สุจริต

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและลดภาระของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้สิทธิทางกฎหมายโดยมิชอบในการฟ้องคดีอาญา อันจะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ เสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 จากเดิมที่บัญญัติว่า “ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ หากความปรากฏต่อศาลเองหรือมีพยานหลักฐานที่ศาลเรียกมาว่า โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่สุจริตหรือโดยบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อกลั่นแกล้งหรือเอาเปรียบจำเลย หรือโดยมุ่งหวังผลอย่างอื่นยิ่งกว่าประโยชน์ที่พึงได้โดยชอบ ให้ศาลยกฟ้อง และห้ามมิให้โจทก์ยื่นฟ้องในเรื่องเดียวกันนั้นอีก การฟ้องคดีโดยไม่สุจริตตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการที่โจทก์จงใจฝ่าฝืนคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาอื่นซึ่งถึงที่สุดแล้วโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรด้วย”

เสนอให้ เพิ่มวรรคสาม ดังนี้ “เมื่อศาลมีคำสั่งยกฟ้องโจทก์ตามวรรคหนึ่ง และปรากฏเป็นที่ประจักษ์ว่าการฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยไม่สุจริต ให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอันเกิดจากการฟ้องคดีดังกล่าวแก่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตามสมควร โดยให้รวมถึงค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดี ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ ค่าธรรมเนียม ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้อง”

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามใช้สิทธิของโจทก์ภายหลังจากศาลมีคำพิพากษายกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1

ผู้ศึกษามีความเห็นว่า บทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 ยังมีได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาในกรณีการขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ หรือกรณีที่มีผู้เสียหายหลายคนไว้อย่างชัดเจน อันอาจก่อให้เกิดช่องว่างในการใช้สิทธิทางกฎหมายโดยไม่สุจริตได้

กล่าวคือ หากผู้เสียหายรายใดนำคดีไปฟ้องโดยมีเจตนากลั่นแกล้งและศาลมีคำสั่งยกฟ้องเนื่องจากการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต อาจส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายรายอื่นที่มีสิทธิในคดีเดียวกัน โดยอาจเกิดข้อสงสัยว่าผู้เสียหายรายอื่นจะยังสามารถนำคดีดังกล่าวมาฟ้องได้หรือไม่ อีกทั้งยังเกิดปัญหาทางกฎหมายในกรณีที่ผู้เสียหายซึ่งศาลยกฟ้องเพราะเหตุฟ้องโดยไม่สุจริต จะสามารถขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในคดีเดียวกันได้หรือไม่

ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติมาตรา 161/1 ยังมีได้ตัดสิทธิของพนักงานอัยการในการนำคดีดังกล่าวมาฟ้องคดีต่อศาล อีกทั้งการให้อำนาจดุลพินิจแก่ศาลในการยกฟ้องได้ทันทีเมื่อเห็นว่าการฟ้องคดีไม่สุจริต โดยไม่ต้องผ่าน

กระบวนการกลั่นกรองในชั้นได้สวนมูลฟ้องอย่างชัดเจน อาจก่อให้เกิดความไม่แน่นอนในการบังคับใช้กฎหมายและขาดมาตรฐานเดียวกัน

ผู้ศึกษาจึงเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจน เป็นธรรม และใช้บังคับโดยมีมาตรฐานเดียวกัน อันจะช่วยลดปัญหาการไร้สิทธิทางกฎหมายโดยไม่สุจริต และชี้แจงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายในสายตาของสังคม

ผู้ศึกษาจึงมีความเห็นว่าควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 161/1 จากเดิมบัญญัติว่า

“ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ หากความปรากฏต่อศาลเองหรือมีพยานหลักฐานที่ศาลเรียกมาว่า โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่สุจริตหรือโดยบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อกลั่นแกล้งหรือเอาเปรียบจำเลย หรือโดยมุ่งหวังผลอย่างอื่นยิ่งกว่าประโยชน์ที่พึงได้โดยชอบ ให้ศาลยกฟ้อง และห้ามมิให้โจทก์ยื่นฟ้องในเรื่องเดียวกันนั้นอีก การฟ้องคดีโดยไม่สุจริตตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการที่โจทก์จงใจฝ่าฝืนคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาอื่นซึ่งถึงที่สุดแล้วโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรด้วย”

แก้ไขเพิ่มเติมโดย เพิ่มข้อความในวรรคหนึ่งตอนท้าย ดังนี้

“ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ หากความปรากฏต่อศาลเองหรือมีพยานหลักฐานที่ศาลเรียกมาว่า โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่สุจริตหรือโดยบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อกลั่นแกล้งหรือเอาเปรียบจำเลย หรือโดยมุ่งหวังผลอย่างอื่นยิ่งกว่าประโยชน์ที่พึงได้โดยชอบ ให้ศาลยกฟ้อง และห้ามมิให้โจทก์ยื่นฟ้องหรือยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในเรื่องเดียวกันนั้นอีก ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิของผู้เสียหายรายอื่นในการนำคดีในเรื่องเดียวกันมาฟ้อง”

“การฟ้องคดีโดยไม่สุจริตตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการที่โจทก์จงใจฝ่าฝืนคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาอื่นซึ่งถึงที่สุดแล้วโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรด้วย”

เอกสารอ้างอิง

ปรีดี เกษมทรัพย์, “หลักสุจริตคือหลักความ ซื่อสัตย์และความไว้วางใจ”หนังสือรวบรวมบทความ

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ดร.สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์ 2526.

จุฑามาส เกียรติวรศรีกุล, ศึกษากรณีผู้เสียหายช่วยเหลือจำเลยในคดีอาญา, (วิทยานิพนธ์นิติศาสตร

มหาบัณฑิต, สาขากฎหมายอาญา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2561), หน้า 43.